

ANTILOOPPI

► Norin suuret kyyneleet valuivat pitkin suklaanruskeita poskia ja lohduttomat nyyhkäykset vavahduttelivat pientä vartaloa. Nori takertui tiukasti kiinni Amandan kaulaan painaen kasvonsa tämän laventelin tuoksuisiin punaisiin hiuksiin. Lapsen sydän näytti pakahtuvan suruun, kun Mama Rosa irrotti hänet hellästi Amandasta. Mama Rosan tummissa silmissä kimmelsivät eron haikeat kyyneleet, kun hän nosti pienen Norin uhkeille lanteilleen ja suuteli Amandaa hyvästiksi. Amanda oli viettänyt heidän parissaan lähes vuoden ja samalla lunastanut paikan köyhässä, sodan runtelemassa kylässä. Koko kylä oli kiintynyt nuoreen ja tarmokkaaseen lääkäriin, joka oli ansiokkaasti pystyttänyt pienen kyläklinikan keskelle Afrikan syrjäisintä kolkkaa.

Nori oli yksi Amandan pelastamista pienistä potilaista. Lapsi oli ollut kolmen vuoden ikäinen, kun hänet tuotiin klinikalle henkiahverissa. Kuin ihmeen kaupalla Nori oli selvinnyt kotikylään tehdystä kapinallisten hyökkäyksestä, jossa muu perhe oli väkivaltaisesti menettänyt henkensä. Pieni ja vakavasti aliravittu lapsi oli löytynyt sattumalta perheen karjasuojasta naapurikylän miesten etsiessä lohduttomina pelastautuneita.

Nori ei puhunut kuukausiin jäätyään lopulta henkiin vaikean verenmyrkytyksen runtelemana. Sairaudesta toivuttuaan hän jäi asumaan klinikan yhteydessä sijaitsevaan orpokotiin. Lapsen henkisten arpien paranemisen oli niin ikään täysin Amandan ansiota. Nuori lääkäri oli sinnikkäästi kävelyttänyt pientä toipilasta läheisellä lammella päivittäin ja tuudit-
tanut tämän iltaisin ueneen hyräillen isoäidiltään perittyjä kehtolauluja. Vihdoin lapsi oli ennen nukahtamistaan kuiskannut Amandalle lähes kuulumattomasti ”*asante*” - kiitos. Sinä päivänä he olivat nähneet lammelle juomaan tulleita, tasangolla harvinaisia *bushbuck*-antilooppeja. Upeat, metsäkaurista hieman suuremmat antiloopit hehkuivat auringon paahteessa kuparisina ja ylväinä. Nori oli siitä lähtien seurannut Amandaa kaikkialle. Oli selvää, että heillä kahdella oli erikoislaatuinen side toisiinsa. Mama Rosa tiesi, että Amanda oli yrittänyt kaikkensa voidakseen ottaa Norin mukaansa palatessaan kotiin. Adoptioprosessi oli kuitenkin pitkä ja Amandan olisi

selvitettävä asiat ensin kotimaassaan, jotta hän voisi palata noutamaan Norin mukaansa.

Amanda nousi lentokoneeseen kyyneleitä pidätellen. Sadekauden alkamisen kunniaksi tasangolla verso suuri määrä kookkaita, raskaasti tuoksuvia liljoja. Kuin tyhjästä keskele rutikuivaa aavaa nousseet eksootiset kukat olivat kesyttämättömän luonnon läksiäislahja pyyteettömälle hyväntekijälle. Piskuisen kiitoradan aidan takana joukko rakkaita ystäviä ja työtovereita toivotti Amandalle hyvää kotimatkaa. Tällaista kiintymystä Amanda ei ollut koskaan aiemmin saanut kokea. Afrikka oli tatuoitu hänen sydämensä ikuisesti näiden ihmisten ja tämän ihmeellisen luonnon voimasta. Liljojakin ihmeellisempää oli nähdä orpokodin lapset tanssimassa ja laulamassa punaisen tomun keskellä jäähyväisiä. Pieni Nori oli ainoa, joka tarrasi tiukasti Mama Rosaan. Amanda ei ollut nähnyt Noria niin totisena edes silloin, kun tämä taisteli hengestään kuume-

horkan kourissa. Hänen sydäntään riipaisi suunnaton ikävä. Amanda tekisi kaikkensa, jotta hän pystyisi adoptoimaan Norin koti-Suomeen.

Aurinko oli hiljalleen painumassa kohti taivaanrannan koukkuisia orjantappuroita, kun pieni propelikone käynnisteli moottoreitaan. Amanda nojasi päätään kuhmuiseen penkkiin, joka muistutti etäisesti jumbojettien pehmustettuja istuimia, ja huokaisi syvään. Mennyt vuosi Afrikan takamailla oli ollut antoisa, mutta raskas. Nyt hänen olisi aika katsoa tulevaisuuteen. Hän näkisi pian Martinin. Vuosi Afrikassa oli selkeyttänyt Amandan suunnitelmia. Martinista oli tullut entistä läheisempi eikä hän voisi kuvitella ketään muuta ihmistä rinnalleen. Kaikkein tärkeintä maailmassa olisi rakkaus, perhe ja harmonisen yksinkertainen elämä. Toki hän odotti myös paluuta töihin. Olihan hänen uransa ollut nousujohteinen ennen vuoden sapattivapaata. Hän toivoi, että Martin ymmärtäisi hänen toiveensa perustaa perhe mahdollisimman pian. Norin adoptio helpottuisi kun he menisivät naimisiin. Avioliitosta oli puhuttu jo ennen Afrikan reissua. Martinia ajatellensa Amanda tunsu suunnatonta rakkautta. Heidän suhteensa oli kestänyt hänen etsikkoaikansa. Hän odotti kiihkeästi jälleentapaamista.

Kone oli saavuttamassa lentokorkeuttaan. Afrikan polttava aurinko leiskui tulenpunaisena taivaanrannassa.

Alhaalla savannilla hän näki seeprojen ja antilooppien laiduntavan suurina laumoina. Osa hänen sydämestään jäisi ikuisiksi ajoiksi näihin karuihin maisemiin. Amanda tiesi kuitenkin olevansa matkalla kotiin. Martin oli juuri valittu teho-osaston apulaisylilääkärisi. Kaiken kiireen keskellä Martin oli järjestänyt itselleen kuukauden loman. He olivat lähdössä Utsjoelle Martinin omistamalle eräkämpälle. Hänen ajatuksensa karkasivat pehmeisiin lampaantaljoihin, leiskuvaan takkatuleen, Martinin lihaksikkaaseen vartaloon ja taivaansinisiin silmiin. Hän tunsu poltetta koko kehossaan haaveillessaan Martinin hellästä, mutta päämäärätietoisesta kosketuksesta.

Amanda havahtui unestaan kovaan meteliin. Kone menetti nopeasti korkeuttaan. Lentoemännät tarkistivat matkustajien turvavyöt ja keräsivät irtotavaran pois matkustamosta. Hirveä meteli peitti kaiken muun äänen alle. Koneen vasemman siiven moottori oli syttynyt tuleen. Amanda yritti palauttaa mieleen koneen lähtiessä silloin niin turhilta tuntuneita ohjeita hätätilannetta varten ja painoi takana istuvan naisen koettavan rauhoitella pientä poikaansa, joka itki kauhuissaan. Kone heittelehti ilmassa rajusti, ja

Amanda

tunsi, kuinka sen hallinta oli menetetty. Hän näki syrjäsilmillään koneen syöksyvän rajusti kohti savannia. Se oli viimeinen muistikuva ennen kuin hän löi päänsä koneen ikkunaan menettäen tajuntansa. ■

Työskentely ulkomailla?

”Suomen Lääkäriliitto pitää lääkärin kansainvälistä liikkuvuutta hyvänä asiana. Vaikka lääketiede on yhteistä, voi suhtautuminen sairauteen, terveyteen ja potilaaseen vaihdella kulttuurista toiseen. Myös terveydenhuollon ja työyhteisöjen organisoinnissa on eroja. Kokemus lääkärintyöstä toisessa maassa antaa lisää perspektiiviä ja syvyyttä omaan ammattiin. Ulkomailla opiskelemalla voi hankkia sellaista tietotaitoa, jota kotimaasta ei ole saatavilla”.

- Suomen Lääkäriliiton opas, Lääkäriksi ulkomaille
- <http://www.laakariliitto.fi/liitto/terveyspoliittinen/kansainvalinen-toiminta/>

Kehitysmaauralle?

”Suomalaiset lääkärit ovat aina olleet kiinnostuneita kehitysyhteistyöstä. Lääkärit tuntevat globaalista vastuuta ihmisten terveydestä ja ovat valmiit lähtemään työhön sinne, missä avun tarve on suurin. Monet haluavat laajentaa ammattitaitoaan ja hankkia uusia kokemuksia toisenlaisessa työympäristössä. Kehitysmaiden vaikeissa olosuhteissa lääkärin tiedot ja taidot joutuvat kovalle koetukselle. Työ vaatii jatkuvaa uuden oppimista sekä joustavuutta, ennakkoluulottomuutta ja kärsivällisyyttä.”

- Suomen lääkäriliitto kehitysyhteistyöopas
- <http://www.laakariliitto.fi/kehuyopas/>